

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑๓/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๓๗/๒๕๕๓

วันที่ ๑๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาชญา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายสมพงษ์ สุวรรณชนะ จำเลยที่ ๑ และนายวิระพล หรือเสื่อ แสงสว่าง จำเลยที่ ๒) ในคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๓๑๒๘/๒๕๕๑ และคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๓๘๗๑/๒๕๕๑ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

พนักงานอัยการจังหวัดนนทบุรีเป็นโจทก์ ยื่นฟ้องนายสมพงษ์ สุวรรณชนะ เป็นจำเลย ในคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๓๑๒๘/๒๕๕๑ และฟ้องนายวิระพลหรือเสื่อ แสงสว่าง เป็นจำเลยในคดีอาญา หมายเลขคำที่ ๓๘๗๑/๒๕๕๑ ต่อศาลจังหวัดนนทบุรี ในฐานะความผิดร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ใน ครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ศาลจังหวัดนนทบุรีให้รวมคดีทั้งสองเข้าพิจารณาคดีด้วยกัน ตามคำขอของโจทก์ โดยเรียกจำเลยในคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๓๑๒๘/๒๕๕๑ ว่า จำเลยที่ ๑ และให้เรียก จำเลยในคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๓๘๗๑/๒๕๕๑ ว่า จำเลยที่ ๒

- ๒ -

ต่อมาจำนวนที่ ๑ และจำนวนที่ ๒ ได้ยื่นคำร้องขอให้ส่งความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัย โดยอ้างว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ มีการเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ ในการพิจารณาคดีอาญาเสพติดแตกต่างไปจากเดิม อันเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยทั้งสองหลายประการ เช่น การที่จำเลยให้การรับสารภาพ หากความผิดที่จำเลยรับสารภาพนั้น กฎหมายกำหนดอัตราโทษขั้นต่ำ ให้จำคุกตลอดชีวิต หรือโทษที่หนักกว่านั้น ศาลต้องฟังพยานหลักฐานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลย กระทำผิดจริงตามมาตรา ๑๓ หรือคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์โดยเฉพาะการกระทำซึ่งเป็น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้เป็นที่สุด เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตให้รับฎีกาไว้วินิจฉัยตามมาตรา ๑๘ และ มาตรา ๑๕ ซึ่งแต่เดิมบรรดาคดีอาญาต่าง ๆ จะนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับ โดยเสมอภาคกันในบรรดากฎหมายที่มีความผิดทางอาญา แต่พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดทางอาญาเกี่ยวกับยาเสพติด โดยมีลักษณะ เป็นการจำกัดสิทธิของผู้กระทำความผิดในการต่อสู้คดีอาญาเกี่ยวกับยาเสพติด จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติ วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๕ ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

โจทก์ยื่นคำร้องแถลงคัดค้านสรุปได้ว่า คดีอาญาเสพติดมีลักษณะพิเศษและซับซ้อน แตกต่างจาก การกระทำความผิดอาญาทั่วไป พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงไม่ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ

ศาลจังหวัดนนทบุรีพิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ข้อโต้แย้งของจำนวนที่ ๑ และจำนวนที่ ๒ เป็นกรณี ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ และไม่ปรากฏว่ามีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นดังกล่าว จึงส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง

- ๓ -

หรือไม่ เห็นว่า ตามคำร้องเป็นกรณีที่ศาลจังหวัดนนทบุรีส่งคำโต้แย้งของจำเลยทั้งสองเพื่อขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๘ และ มาตรา ๑๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่ และยังไม่มีการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับบทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๗ (๑๓) ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัย

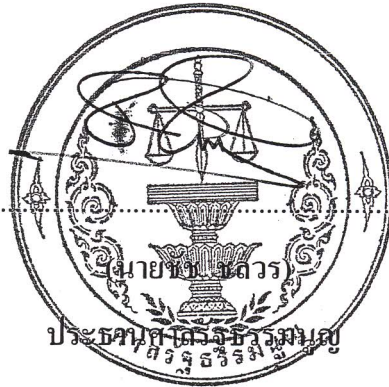
มีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จำเลยทั้งสองโต้แย้งว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ นั้น เป็นไปตามเจตนารมณ์และหลักเกณฑ์ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๓ บัญญัติว่า “ในชั้นพิจารณา ถ้าจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ศาลจะพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ เว้นแต่กรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดหรือคดีที่มีข้อหาในความผิดซึ่งจำเลยรับสารภาพนั้นกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตลอดชีวิตหรือโทษสถานหนักกว่านั้น ศาลต้องฟังพยานหลักฐานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง” เป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไปแก่คู่ความซึ่งได้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างเท่าเทียมกัน ไม่มีมูลกรณีที่จะเป็นการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลโดยไม่เป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ จึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง ส่วนพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ เป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับในกรณีที่จะมีการอุทธรณ์และฎีกา คำพิพากษาหรือคำสั่งต่อไปหลังจากที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาแล้ว จึงมิใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจังหวัดนนทบุรีซึ่งเป็นศาลชั้นต้นจะนำมาใช้บังคับแก่คดี จึงไม่ต้องด้วยเจตนารมณ์และหลักเกณฑ์ตาม

- ๔ -

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง กรณีไม่เป็นประโยชน์ที่จะพิจารณาวินิจฉัยต่อไป สมควรจำหน่าย
คำร้องตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๓ วรรคหนึ่ง
อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคำร้อง

(คำสั่งที่ ๑๓/๒๕๕๔)

[Signature]

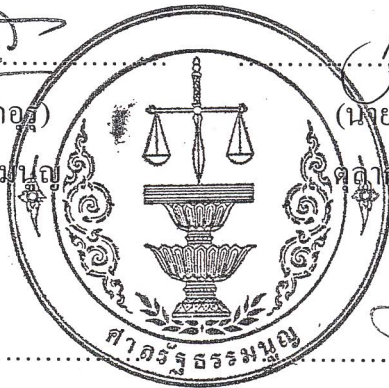
(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายเฉลิมพล เอกอุบล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายณรงค์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ